Ч. 93. Пятниця 27 цьвітня (10 мая) 1901. Рік XI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годинї по полудни.

Редакция і Адмінїстрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенєм оплати почтової.

Реклямациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостввах на провінциї:

на цїлий рік К.	4·80
на пів року „	2·40
на чверть року „	1·20
місячно . . „	—·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цїлий рік К.	10·80
на пів року „	5·40
на чверть року „	2·70
місячно . . „	—·90

Поодиноке число 6 с.

Вісти полїтичні.

(Справи парляментарні. — Вісти з Росиї. — Справа трансвальска в нїмецкім парляментї. — З полудневої Африки).

Комісия зелїзнича радила вчера над послїдним артикулом закона інвестицийного, дотикаючим звороту 80 міліонів корон за видатки, які міністерство зелїзниць покрило з касових запасів в лїтах 1898 до 1900. Справоздавець, др. Колішер, в обширнім рефератї зазначив потребу і наглість тих видатків, бо роблено їх на цїли інвестицийні для удержаня правильности і безпечности руху. — Wiener Allg. Ztg. доносить, що справа порозуміня що до полагодженя закона інвестицийного і канального на найлїпшій дорозї, і що можна єї уважати покінченою. Конференциї між правительством а сторонництвами тревали вчера цїлий день. Раджено над двома предложенями, з котрих один походив від Чехів, а другий від правительства, і був уложений в порозуміню з Нїмцями. Як зачувати, прийшло до згоди. — В парляментарних кругах кажуть, що безпосередно по інвестициях увійде на дневний порядок палати справа зелїзниць льокальних. Нинї відбуде ся загальне засїданє провідників клюбів.

З Петербурга доносять, що в послїдних днях здержано висилку студентів за кару до таких далеких ґарнїзонів, як Порт-Артур, Талєнван і инші. Причиною сеї незвичайної лагідности російских властий суть головно щораз частїйші самоубийства студентів, засуджених на військову службу. Російска інтеліґенция, о скілько може, безпереривно демонструє против нинїшної системи в Росиї. З Саратова доносять, що там відбуло ся богослуженє на гробі голосного з 1860-их років російского писателя Чернишевского, зісланого на тяжкі роботи в Сибір, автора дуже популярної в Росиї повісти „Что дѣлать?“ Єго уважають за батька нїгілізму. В богослуженю взяло участь дуже богато старших осіб з інтеліґенциї і студентів. — Дневникови „Росия“ за те, що дуже лїберально висказував ся о конечности реформ в російскім шкільництві, відобрано продаж поодиноких чисел. — З Петербурга доносять також, що комісия, котра має зредаґувати новий проєкт реформи середних шкіл, уложила проєкт ґімназий нового типу, в котрих науковім плянї лишила ся зі старинних язиків тілько латина, а новочасним язикам і природничим наукам дано перевагу над иншими предметами. Ґімназиї з грекою в загальнім плянї наук мають лишити ся лише в містах маючих по кілька ґімназий. Рівночасно зредаґовано пляни наук для реальних ґімназий, котрі будуть давати право вступу на унїверситет. Материял комісиї має бути підставою намiреної реформи шкільництва і новий закон має бути вже в осінній сесиї предложений радї державній до затвердженя, аби можна було єго як найскорше ввести в житє.

В нїмецкім парляментї прийшло до трансвальскої дебати. На інтерпеляцию одного з послів що-до увязненя нїмецких місіонарів в полудневій Африцї, відповів секретар стану Ріхтгофен, що анґлїйске правительство закидує місіонарям, що они часто явно заявляли свої симпатиї для Бурів і не уміли укрити свого невдоволеня з нового стану річи. В двох случаях, де інтервенїовала нїмецка амбасада, увязнених місіонарів випущено на волю. В богато случаях поступили собі Анґлїйцї непотрібно за строго. Бесїдник прирікає, що правительство ужиє свого цїлого впливу для виможеня доситьучиненя. Також надїє ся, що прогнаним Нїмцям заплатять достаточну винагороду, а місіонарі небавом будуть могли знов розпочати свою місию. Слїдуючі бесїдники також атакували острими словами Анґлїйцїв.

Кіченер доносить: Онагди вийшло із Стандертон кілька анґлїйских відділів, аби получити ся з войском, що вийшло із Плятранд. В часї цїлого маршу Бури не давали Анґлїйцям спокою. Анґлїйцї звели кілька борб, з котрих вийшли побідоносно. Бури всюди уступали. Під проводом Християна Боти стоїть відділ Бурів в силї 600 людий на вехід від Ветрокфонтен. З тим відділом запустив ся в борбу полковник Бульльок. Вислїд борби доси незвістний. — Анґлїйскі часописи піднесять, що цїлковита побіда Анґлїйцїв вже недалека. Жінка Боти вибирає ся до Европи, аби представити Кріґерови, що дальше веденє війни не має нїяких виглядів. В тім самім дусї мала вже она написати лист до Кріґера. Тимчасом Кріґер заявляє, що Бури анї не гадають складати оружия. Стоїть їх ще 24.000 людий в поли і будуть вести війну до послїдної каплї крови.

ПОСЛЇДНІ СХОДИНИ.

(З польского — М. Ґавалевича.)

Знаєте, від коли я пересьвідчив ся, що постарів ся? Гадаєте від часу, як побачив на голові перший сивий волосок? Нї, милите ся.

Я цїлком не палякав ся тих білих ниток на скрани. Противно, скажу вам лиш, що повитав їх з усьміхом. Мій фризиєр хотів їх вирвати, я не позволив.... То срібло на голові витягнуло менї богато золота з кишенї.

В сороковім роцї житя мужчина не даром сивіє. Отже то мусїло щось коштувати, як не готівку, то щось о много цїннїйшого, бо.... Але що то поможе.... Лїпше оповім вам, як я прийшов до пересьвідченя, що я старий....

Прошу, положіть ся на софу. Не любите лежати на медвежій шкірі?.... Чому?.... Я, противно, дуже люблю. Кождого дня по обідї випочиваю тут з циґаром в устах і з книжкою в руцї. Менї тепло на тих патлах, з лїтами стає чоловік вигідним.

Смакує вам моя кава, лїкер також? Тїшить мене то. Маєте циґаро? Прошу, возьміть. Не міг вас нїчим лїпшим угостити, але за те оповім вам одну пригоду з кавалєрских часів.

Любите чорнявки?

Чому я о то питаю? Аби знати, чи ви поділяєте мій смак. Бо я свого часу чорнобриві женщини любив над все.

Після моєї гадки мусїла Ева бути чорнявою а Адам білявим. О скілько знаємо про тих наших прародителїв, то наша прамати мусїла бути о много живійшою і бистроумнїйшою як праотець, і здаєть ся, любий друже, що всї чорнобриві упаслїдили то по нїй в більшій мірі, як біляві, котрі суть може ідеальнїйші, поетичнїйші, чутливійші, лїпші, а навіть може честнїйші, як ті чорні чортики з пекла. Але що то мене обходило.... я волїв чорнобривих.

Послїдна, що закрутила менї голову, мала чорне як гебан волосє, чорні очи, смагляве лице, перлові зуби, коралеві уста, божескі форми. — Що Венера в порівнаню з нею! Старий забобон, що Венера була найкраса з женщин. Кождий вік, кождий нарід, кождий край має свою Венеру, і буде єї мати до кінця сьвіта, як довго на земли родять ся дівчата. Впрочім скажу вам лиш, що коли би всї ті марморні богинї, які я бачив по всїляких музеях, були живі, то здаєть ся менї, они могли би показувати ся за гроші, або по балях викликувати одушевленє, але чи мали би в приватнім житю, сам на сам, щастє, і чи ловили би мужчин, то ще велике питанє. Менї здаєть ся, що нї, бо виглядають менї якось за холодні, надто спокійні, як кукли; нема в них слїду житя, а женщина без того всього добра може на богиню, але до чого иншого — нї!

Отже, любий друже, та моя чорнобривка була замужна, розумієте.... Не сьмійте ся перед часом, знаю, о чім гадаєте.... Вам здаєть ся, що замужні женщини лише на то жиють на сьвітї, аби їх зводити. Страх, який нинї сьвіт зіпсований!

Панї.... панї.... як єї назвати, аби не бути нечемним?.... Скажім панї Н. була ориґінальним явищем в наших сальонах. Молоді і старі лежали у єї ніг, цїлими громадами бігали за нею, на балях просто вирывали єї собі, на равтах була в безнастанній облозї, в театрах всї льорнети повертали ся до неї, на улицях ставали і оглядали ся за нею; щось такого мала в лици і в цїлій поставі.

Ви замітили, що суть женщини, котрі своєю принадою мужчин одурюють і просто позбавляють їх розуму? А то зі сторони природи велика несправедливість, що она дала женщинї таку перевагу над нами. Досить вже того, як она хороша, принадна і мила, а може одним поглядом підбити цїлий сьвіт, не потребуючи навіть отвирати уст. А в тих устах може часом бути така нїсенїтниця, що аж мороз перейде, коли они лиш отворять ся, але що то значить!.... Найдурнїйша нехай лиш раз усьміхне ся, заверне очками, і мужчина знов втратив розум. Правда?....

Може гадаєте, що панї Н. належала також до тих гусок-красавиць?.... Нї, нї, пане! То була в повнім значіню слова правдива женщина.

Раз на однім бали позволив собі один з єї молоденьких почитателїв поцїлувати єї в локоть. Удала, що того не замітила, той повторив ще раз то само, тодї она обернула ся і сказала:

— Здаєть ся, що ви уважаєте мій локоть за скринку з мощами, що може творити чудеса. Дайте спокій. Чуда не дожиєте, а мене це ви-

Новинки.

Львів дня 9 го мая 1901.

— Руско-українське академічне товариство „Союз“ в Чернівцях повідомляє, що на надзвичайних загальних зборах з дня 3-го мая с. р. вибрано слідуючий виділ: голова: т. Грушкевич Максим студ. прав. заст. голови: т. Виньовский Іван студ. прав. писар: т. Сабат Андрій студ. фільос., скарбник: т. Ясеницкий Іван студ. прав. бібліотекар: т. Яворский Осип студ. прав. контрольор: т. Артимович Агенор студ. фільос., господар: т. Артимович Адріян студ. фільос., заст. виділ.: т. Ганкевич Іван канд. прав, т. Кобилянський Володимир студ. прав, т. Ших Ілько студ. прав.

— Товариство „Руска Бесіда“ в Станиславові устроює в четвер, 16-го н. ст. мая торжество отвореня свого нового льокалю при ул. Собіского ч. 38, де містило ся давнійше войскове касино. Льокаль сей представляє ся величаво, обнимає три великі комнати з верандою; на торжество буде ще ужита прилягаюча саля, спільна з людовим університетом. Торжество розпічне ся о 8-ій годині вечером концертною частию, опісля наступлять танці. Запрошеня розсилають ся. Вступ від особи 2 К. Для пань стрій візитний або народний, для панів балевий. Музика войскова 95-го полку піхоти. Занимаючи новий льокаль, робить „Руска Бесіда“ в Станиславові значний поступ в своїм розвою. Метою товариства на разі є розбуджене житя товариского Русинів в Станиславові і околиці. Задачу ту має сповнити комітет зложений з 9-тьох людий, а кождий місяць має принести нову несподіванку для публики.

— Покарана захланність. Оногди о $12^1/_2$ годині в полудне відбула ся апеляцийна розправа против міліонера Лейзора Рогатина, батька золочівского рабіна. Лейзор Рогатин відкликав ся від вироку III секциї, на основі котрого засуджено его на 4 дні арешту за неправне присвоєнє собі найденої калитки з двома коронами і 8 сот. — Розправі проводив радник Сопотницкий, яко вотанти засідали радники Франк і Вержбіцкий. Іменем прокураториї виступав п. Левандовский, а неприсутного Рогатина заступав др. Апкеназе. Оборонець старав ся доказати, що обжалований допустив ся сего проступку з дурноти, бо вже від довшого часу є нервово хорий, терпить на старече обезсилене, а наколи зважить ся, яким богачем є обжалований, то не можна навіть підозрівати его, аби „лакомив ся“ на так дрібну квоту. Вкінци др. Апкеназе предложив трибуналови сьвідоцтво лікарске на доказ нервової недуги у обжалованого і сьвідоцтво з кагалу, підписане двома рабінами, що Рогатин єсть чесним чоловіком. На основі тих сьвідоцтв оборонець просив о увільнене обжалованого від кари, або о заміну кари арешту на гривну, бо арешт був би убійчим для недужого на нерви Рогатина. Трибунал по нараді затвердив в цілости перший вирок судиї.

— Огні. В Горайци, повіта чесанівского, згоріло дня 28-го мин. місяця вечером около 4-ої години пополудни 7 загород селяньских разом зі всіма будинками господарскими, а шкода виносить більше як 20.000 К. і була лиш в малій части обезпечена. — В Журавні згоріла оногди воловня, власність п. Антона Скшиньского, а в ній згоріло також 28 волів вартости 7.000 К.

— Навіть візитового білєту не вільно в Росиї друкувати по українськи! То не жарт, а справдішний факт, який став ся в Каминци Подільскім, описаний в „Л. Н. Вістнику“. Один Українець, справляючи своє весїлє, надрукував запрошеня по українськи. Коли власти довідали ся о тім, почали чіпати друкаря, а хоч ніяк не могли сеї справи „підвести під параграф“, то таки губернатор велів наказати друкареви, щоби на будуще поступав обережнїйше та добре розпитував ся про те, що можна а що нї. Навіть від візитового білєту грозить розсадженє „єдиній, недїлимій Росиї!“

— Медвідь вартівником. До бельгійского села Лямберта зайшов сими днями циган з медведем, що показував ріжні штуки. На ніч зайшов циганиско до стодоли, де були дві свинки. В ночи, коли циган твердо заснув, зайшов до стодоли злодій по свинку; але ледви роздивив ся, як спіймав его медвідь в лапи і так довго держав у обіймах, аж на крик перепудженого злодія пробудили ся домівники і освободили его з рук медведя.

— Потрійне убийство, намірене убийство і самоубийство. В Марієндорфі, коло Берлина, допустив ся оногди 49-літний продавець цигарами, Іван Боббе, чоловік, що вже за підпал і крадіж висидів 20 літ в криміналі, страшного злочину. Він застрілив насамперед свою господиню Гемлінґ і двоє своїх дітий, від якоїсь Штеґер, з котрою жив на віру, а трупи сховав під підлогу. Коли чоловік его господині Гемлінґ вернув домів, запросив его Боббе на каву, а відтак стрілив до него три рази з револьвера, і зранив его тяжко. Убийник вибіг відтак з дому, і вскочив до воза кінного трамваю. В тій хвили прискочив до него жандарм, але заким ще міг его зловити за руки, Боббе стрілив в себе, і забив ся на місци. При ревізиї в помешканю знайдено коло кафлевої печи на підлозї бляху, що давала ся отвирати на завісах як дверці, і замикала отвір до ями під підлогою, на півтора метра глубокої і широкої а на два метри довгої. В тій ямі лежали три трупи: розібране тіло Гемлінґової а коло неї її одіж і трупи обох хлопців, убраних так, як вернули зі школи. На тілї Гемлінґової було кілька ран від куль, а кожда з них була смертельна. Крім того знайшов ся ще в тілї зломаний ниличик. Тогди пригадали собі, що Боббе вже перед осьми роками лагодив подібну „лапку на люди“. Він тогди в своїм крамі, де продавав цигара зробив був укриту яму, подібну до домовини, котра за потисненем пружини мала отвирати ся, а в котру жертва єго мала западати ся. Тогди не міг Боббе випробовати своєї лапки, бо его засуджено на вісім літ криміналу. Ту гадку виконав він тепер. Що було причиною до того убийства годї знати. Гадають, що Боббе, котрий від Гемлінґів хотів купити дім а не міг на то роздобути гроший, задумав за помочию убийства стати властителем дому.

ставите на кару, що буду мусіла кинути ся в море, бо зводжу дїтий до гріха.

О ній оповідали множество таких їдких бесїд. То робило її рекляму в сьвіті, зробило славним єї дотеп, заострило цікавість всіх, що єї близше не знали. Она сьміяла ся і знаменито бавила ся.

Від нашого першого знакомства мав я деякі взгляди у пані Н., а впрочім може й помиляю ся... То здає ся кождому, коли женщина хитра і уміє зручно крутити своїми обожателями. І найрозумнїйший недовірок дасть ся легко засліпити і пересьвідчити, що лише він належить до вибраних і щасливих, що лиш его не водять за ніс. Пане, нема на сьвіті носа, що не міг би попасти між пару делїкатних пальчиків.

Не хочу вас томити подробицями нашого знакомства, то було би задовго і не цікаво. Борби о підбите женщини веде ся все в один і той самий спосіб, хоч здавалось би на кожду треба иншого способу; то каже вам старий козарлюга, що вже не одну битву виграв і уступив з неодного поля борби ранений, але відзначений.

Мушу вам признати ся, що до нашого Мольоха — ми називали єї Мольохом — тягнуло мене найбільше чувство цікавости. Так, цікавість сотворила пекло, погубила перших родителїв, замкнула рай, стала згубою женщин, а мужчин збезчестила. Цікавість після моєї гадки єсть матерню розчарованя і гніву.

Але я був цікавий, з котрої сторони ту непоборину кріпость, що здавалось стоїть з кождого боку отвором, найлекше можна би здобути.

Я почав пробовати мого мольоха; він пожирав всїх, я хотів знати, чи не можна би его укусити. То видавалось менї можливим. Але ті проби трохи мене змучили. Коли має ся сорок літ, то не легко бути суперником молодежи; бігати, дуріти, вітхати... Дон Жуан по сороковім роцї був їх певне нераз уступив.

Не знаю вже як до того прийшло, але по довгих заходах удалось менї намовити нашого мольоха на сходини. По залицянях мав тепер вкінци розпочати ся роман.

Колиб ті женщини знали, як богато они при тій першій уступці ставляють на карту, то нїколи не висказали би тих зловіщих слів:

— Завтра, о тій а о тій годині... там... Прийду, мій любий.

Розумієте чоловіка, що з замкненими очима кусає бурак, а в своїй уяві представляє собі, що то ананас?

Такого чоловіка не розумієте, правда? А однако, як богато з нас, уживаючи т. зв. заборонених овочів, робить то само?... Вас дивує то, що я в тій хвили виїмкової щирости кажу, а однако то одна з численних правд, яких мене житє научило. Напишу колись теоретичний курс штуки уводженя для недосьвідних кандидатів на любовників і отворю їм очи. Моє послїдне слово буде: „Братя, вдоволїть ся бураком, нехай вам не забагають ся уявлені ананаси!“

Ви глумливо усьміхаєте ся і здвигаєте плечима? Алеж я говорю цїлком отверто і з жалем, що правда спізненим. Лишім то.

Отже як сказано, я мав умовлені сходини на другий день. До дому вернув з вечері пізно, пив богато шампаньского, курив сильні цигара, сокрушив ціле море чорної кави і ріки коняку. Довго не міг заспати. Лежав на своїм кавалєрскім ліжку, на пружиновім матерацу і роздумував о завтрішних сходинах.

— Бачиш — сказав я до себе — маєш чого хотів. Добув кріпость, довкола котрої ціла громада ослів і баранів бігає з повисшими язиками.

Завтра перші сходини, будеш мусів їй сказати, що любиш єї, обожаєш, що перший раз в житю пізнав таку чаруючу женщину, будеш мусів повтаряти всї ті старі брехнї, які вже тілько разів говорив иншим. По кількох днях знов зійдете ся, відтак знов, відтак кождого дня хоч на хвильку, з побідника станеш першим невільником. А потім?... Потім почне тебе нудити, відтак ті укривані і таєні відносини, зі страху перед скандалом так тебе змучать, що будеш старати ся вимотати ся з цілої справи. Она почне жалувати ся на твою холодність, ти будеш мусів боронити ся, на ново присягати, удавати, брехати, укривати. Напади заздрости, докори, сльози, плач... А пан муж?... Бачиш, на него ти цїлком забув. Як зрадите ся, готовий скандал. Поєдинок неминучий, але ще гірший як поєдинок єсть розвід. Тут нема виходу, мусиш оженити ся з нею, ти, що сорок літ щасливо уникав супружої неволї!...

Моя голова була як отверта фляшка шампана, гадки бушували в ній як піна, вилїтали з неї і тріскали у воздусї.

Але на що здадуть ся такі гадки по часї!

Кортїло мене підбити мольоха і то удалось менї. „Завтра, брате, треба іти на сходини. Знаю я тебе, старий вовче... Будеш сльози проливати над чорним ягнятем, але вишкіриш твої послїдні зуби, не удавай, старий облуднику!“

Над раном я заспав.

На другий день збудив ся в полудне; день був сірий, слотливий, осїнний, дощ вправдї не падав, але було вогко.

— Чорт побери таку погоду і то ще в такий день, коли має ся йти на перші сходини з женщиною — повтаряв я піт колдрою, глядячи у вікно і ждучи, чи не прояснить ся. Моя голова була тяжка, я був спячий і пробовав ще хвильку дрімати... Ух, вибила друга година, відтак пів до третої.

Вкінци мусів я вставати, умити ся, обголити ся і відсьвіжити ся, аби бути готовим на пяту. Ціле моє житє був я точний.

На сходини можна взагалі не йти, але не вільно нї мінути спізнити ся, не вільно велїти женщині ждати.

Я почав жалувати, що вибрав таку невідповідну годину. Пята година! Хто назначує сходини на пяту годину? Коби хоч о годину пізнїйше, але о шестій обідна пора — то лише о семій, осьмій або девятій!... Пята година почала менї дуже неподобати ся.

Я задзвонив на служачого.

— Яка погода? — спитав.

— Ах, пане, болото, мокро, цїлком погано.

— Зле — погадав я — всьо завязло ся на нас.

Ґемлінґова стала ся перша жертвою; може якраз під ту пору надійшли хлопці зі школи та побачили що стало ся а Боббе напудив ся, що они его зрадять, отже й їх убив. Ґемлінґа не удало ся єму убити і він тоди мусів втікати. Арештовано Штеґерову, коханку Боббого, а матір убитих дітий, бо єсть підозрінє, що Боббе ділав в порозуміню з нею.

ТЕЛЄҐРАМИ.

Пекін 9 мая. Заграничні посли вислали спільне письмо до правительства хіньского, в котрім повідомляють, що сума відшкодованя, яке має заплатити Хіна державам означена на 450 міліонів таелів. Посли просять в письмі аби Хіна дала відповідь в який спосіб хоче сплатити ту суму.

Льондон 9 мая. В Пітсбурзі, в Америці, застрілив ся анархіст, Італлянець Пієта. Гадають, що самоубийство стоїть в звязи з відкритим недавно заговором против кількох монархів в Европі.

Мадрид 9 мая. Після ухвали ради кабінету, знесено конституцию в окрузі барцельоньскім з причини розрухів робітничих.

Софія 9 мая. Бувший президент міністрів Греков помер тут вчера.

Курс львівский.

Дня 8-ого мая 1901.	платять К. с.	жадають К. с.
I. Акциї за штуку.		
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .	610 —	620 —
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	354 —	364 —
Зеліз. Львів-Черн.-Яси	537 —	546 —
Акциї гарбарні Ряшів	—·—	150 —
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	400 —	420 —
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 4% корон	90 —	90·70
Банку гіпот. 5% преміов	109·50	—·
Банку гіпот. 4½%	98·—	98·70
4½% листи застав. Банку краев	98·90	99·60
4% листи застав. Банку краев. .	92 —	92·70
Листи застав. Тов. кред. 4% . . .	92·—	92·70
„ „ 4% льос. в 41½ літ.	93·—	93·70
„ „ 4% льос. в 56 літ.	91·10	91·80
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні гал.	96·20	96·90
Облїґи ком. Банку кр. 5% II ем.	101·70	102·40
„ „ „ „ 4½ %	98·70	99·40
Зеліз. льокаль. „ 4% по 200 кор.	92·50	93·20
Позичка краев. з 1873 по 6%	100·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.	92·10	93·80
„ „ м. Львова 4% по 200К.	87·—	87·70
IV. Льоси.		
Міста Кракова	72·—	76·—
Міста Станиславова	—·—	—·—
Австр. черв. хреста (Курс віденьский)	49·25	50·25
Угорск. черв. хреста	25.—	26·—
Іт. черв. хрес. 25 фр.	23·10	24·—
Архік. Рудольфа 20К.	58·—	60·—
Базиліка 10 К	16·50	17·50
Joszif 4 К.	7·—	6·50
Сербскі табакові 10фр.	8·—	10·—
V. Монети.		
Дукат цісарский	11·27	11·45
Рубель паперовий	2·53	2·55
100 марок німецких	117·40	117·90
Доляр америк.	4·80	5·—

Я велів подати собі халат, патинки, чай і поранні ґазети.

Поглянув в мале зеркало коло ліжка. Зле!.. Я був жовтий, нужденний, помарнілий, очи попідпухали; мені здавало ся, що я цілих пятнайцять літ постарів ся. Ніяково мені стало. Підняв ся скулений, згорблений, щось вілізло мені в ноги, в голові шуміло, я позівав, немов би мене хто наймив. Теплі подушки манили мене більше до себе, як найкрасша женщина.

Вибила третя, я аж стрепенув ся.

— Ян, третя!... Скоро, мушу мити ся!

Служачий видивив ся на мене зачудований.

— А панови чого нині так спішно?... Чей пан не хочуть на таку непогоду виходити? Я можу обід принести.

— Не будь дурний; давай воду і губку.

Вода була студена, як ніколи. Я не мав охоти мити ся. Але як іти немитому?... Я стояв над миденицею як над берегом ледового моря, мороз переходив по мнї, я позівав так немов би хотів проковтнути цілу миденицю разом з водою, милом і губкою.

Лучає ся часом, що кінь не може перескочити рова, коли побачить над краєм суху галузку. Для мене була та студена вода як суха галузка. Митє видалось мені жертвою, мукою, варварством. Я почав проходжувати ся по комнаті, задержав ся перед зеркалом, приглянувсь і думав.

Всї дурні фільософують в найневідповіднійший час. Не можна нічого поважного видумати, хоч би було ся Сократом. На то нема ради. Годину перед першими сходинами фільософував я, як послідний дурак і як Гамлет в халаті питав себе: „Іти — чи не іти?"

Вчерашні роздумованя бушували мені по голові.

— Остаточно — сказав я собі — що тобі з того, що стараєш ся о нову любов?.... Мало мав ти того в житю? Будеш крутити голову оріґінальній женщині, хорошій, виїмковій женщині, що досн була цілком прилична. Нових вражінь не можеш надіятн ся. Для неї то новина, для тебе ні! Прийде з тремтячим серцем, з запертим віддихом, бо то перший раз в житю. Ти сам виступиш певно, як старий, досьвідний баламут. До чого то всьо? Зле тобі в тій теплій комнаті, в тім мягкім халаті, в тих патинках, що їх тобі вишивали залюблені приятельки? До театру на знану штуку не хочеш іти, але на сходини з женщиною тисячний раз в житю ідеш?... Коли не підеш, то що правда не буде для тебе гарно, покажеш ся як чоловік без вихованя, але мимохіть будеш мати заслугу; легкодушна женщина охолоне, надумає ся.

Знаєте, друже, я умію бути красно річевим деколи, коли хочу кого перемогти, особливо такого педовірка як я. І мені удало ся цілковито перемогти себе і вмовити, що найрозумнійше, найпрактичнійше і найчестнійше буде — лишити ся дома.

Я розсів ся в кріслї, в тім самім кріслї, де тепер сидите, засунув руки в рукави аж по лікті і не пішов. То було з моєї сторони погано — правда?... Але ще більше, по пятій годині говорив я собі найбільші грубости, ганьбив себе кілько міг, але не рушив ся з місця, не здоймив халата, зїв принесений з гостинниці обід, видумуючи ріжні викрути, котрими хотів просити панюН. о прощенє, що не явив ся.

Тоді сказав я собі всю правду в лице, але одного не сказав, що саме в тій годині я постарів ся; від тої пори сходжу вже на долину, я втратив решту штучно продовжуваної молодости, почав сивіти — гадаю о тім моральнім сивіню, на котре нема на сьвіті ніякого средства, ніякої краски.

Ви цікаві знати, що сказав на то мольох?... То була на всякий спосіб незвичайна женщина. Она висше себе цінила як я гадав, і покарала мене острійше як я надіяв ся....

Знаєте... она взагалі не прийшла тоді, жартувала і гадала, що я зловлю ся так як другі.

Кажу вам нема такого носа, що не міг би попасти межи жіночі пальці. Але ті невдалі сходини були послідні в моїм житю.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ІНСЕРАТИ.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).